

Arrest

nr. 267 232 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 december 2017 en heeft er een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 december 2017.

Op 21 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verzoekers verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond was. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. X van 21 maart 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dit beroep. Verzoeker ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

1.2. Zonder naar Kosovo terug te keren, diende verzoeker 3 mei 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 22 juni 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Kosovaars staatsburger en bent u Rom van origine. U bent geboren in Duitsland. Uw ouders, E.(...) Z.(...) (O.V. xxx) en D.(...) B.(...) (O.V. xxx) verbleven toentertijd daar nadat ze gevlucht waren in 1993. In 2003 werd hele familie gerepatrieerd. U, uw broers en zussen en uw moeder verbleven afwisselend in Kosovo en Servië tot 2008. Eind 2008 wouden jullie vluchten naar Duitsland, maar werden jullie tegengehouden in Hongarije. Uw ouders dienden daar een verzoek om internationale bescherming in. Na vier maanden gingen jullie naar Zweden, waar zij eveneens een verzoek indienden. Opnieuw na vier maanden gingen jullie naar Duitsland, waar uw ouders nogmaals een verzoek indienden. Van Duitsland werden jullie naar Hongarije gestuurd, waar uw ouders hun procedure verder zetten. Ze kregen een negatieve beslissing. Vervolgens reisden jullie op illegale wijze door naar België, waar jullie aankwamen op 27 september 2009. Diezelfde dag dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in. Op 3 oktober 2011 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake uw moeders verzoek. Op 19 juli 2012 diende ze een tweede verzoek in, hetwelk door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen op 27 juli 2012. Op 28 september 2012 diende uw moeder een derde verzoek in en op 8 oktober 2012 werd ook dit verzoek niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14 november 2012 diende ze een vierde verzoek in, dat opnieuw niet in overweging werd genomen door de Dienst vreemdelingenzaken op 19 november 2012. U ging hier in België naar school en bouwde een leven uit. In 2013 ontdekte u dat u op jongens viel. U had tweemaal een kortstondige relatie. Jullie keerden begin 2015 terug naar Duitsland, waar jullie opnieuw een verzoek om internationale bescherming indienden. Eind 2015 werd u naar Kosovo teruggestuurd samen met uw moeder, uw jongste broers S.(...) (O.V. xxx) en M.(...) en uw zussen F.(...) en S.(...). Uw oudere broers, E.(...) (O.V. xxx) en D.(...) (O.V. xxx) werden reeds eerder gerepatrieerd. In Kosovo kregen jullie aanvankelijk een huurwoning die betaald werd door de gemeente. Na een tweetal maanden werden jullie echter uit het huis gezet. In Kosovo ontdekte u dat uw neef, Mi.(...), eveneens op jongens viel. Jullie gingen hand in hand naar buiten en droegen vrouwenslippers. Jullie werden op straat aangevallen door Albanezen. U liep blauwe plekken en een blauw oog op. U belde de politie. Twee agenten kwamen langs bij u thuis en ondervroegen u. U heeft nadien niets meer van de politie gehoord, ofschoon zij u beloofd hadden u een document op te sturen. Later liep u opnieuw met Mi.(...) op straat en werd u opnieuw aangevallen. Ditmaal verwittigde u de politie niet. Eind 2017 reisde u samen met uw moeder naar België. Op 22 december 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde dat u in Kosovo opnieuw zou aangevallen worden. Daarenboven wilde u niet naar Kosovo terugkeren omdat u er geen huis en geen werk had. Uw verzoek werd op 21 december 2018 kennelijk ongegrond verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 21 maart 2019. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 3 mei 2021 uw huidig, tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat u in Kosovo geen toekomst heeft, u wordt er niet aanvaard als homoseksueel, u werd gepest door de Albanezen en u werd enkele keren geslagen. U vreest dat het bij terugkeer erger zou zijn en dat u zou doodgaan. In het asielcentrum in Duitsland waren er Albanezen die u en uw zus wilden verkrachten. U heeft sinds april 2021 een relatie met een man en u wil hier met hem uw leven hebben. U heeft op uw gsm bewijzen van uw relatie – u legde evenwel geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u, wat uw homoseksuele geaardheid betreft, door uw directe omgeving werd gesteund en een duurzaam netwerk had in Kosovo waar u bij problemen op kon terugvallen; omdat er, betreffende uw vrees in Kosovo opnieuw door onbekende Albanen te worden geslagen wegens uw geaardheid, geen redenen waren om aan te nemen dat u voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp en/ of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten; omdat u aangaande uw socio-economische problemen niet aannemelijk maakte dat deze gelinkt waren aan uw origine als Roma of uw geaardheid en als dusdanig een link zouden hebben met de Vluchtelingenconventie; en omdat uit uw verklaringen en die van uw familie bleek dat u op verschillende manieren hulp kreeg om zich te integreren na uw terugkeer uit Europa en uw problemen om huisvesting en werk te vinden van louter socio-economische aard waren en bijgevolg niet ressorteerden onder de Conventie van Genève, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U herhaalde immers louter uw dat u in Kosovo niet aanvaard zou worden en problemen zou kennen omwille van uw homoseksuele geaardheid (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19), zonder een nieuw licht te werpen op deze zaken die reeds in het kader van uw vorige verzoek werden beoordeeld. De eventuele problemen die u in Duitsland zou hebben gekend doen hieraan geen afbreuk. Dat u momenteel een relatie heeft (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 18, 20) wijzigt evenmin de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek. Dat u met uw huidige partner een leven wil opbouwen valt niet onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie of subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt nog toegevoegd dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van familiebanden in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien u familiebanden wenst op te werpen als een element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuuring van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat hij door middel van bijkomende verklaringen en bijkomende stukken wel degelijk zijn gegronde vrees heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vraagt in hoofdde om de bestreden beslissing “te schorsen en te vernietigen” en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem alsnog de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

Verzoeker laat na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 4 van het Handvest schendt. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de Raad in zijn arrest nr. 218 643 van 21 maart 2019, in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 december 2018, besloot dat verzoeker, wat betreft zijn homoseksuele geaardheid, door zijn directe omgeving werd gesteund en een duurzaam netwerk had in Kosovo waar hij bij problemen op kon terugvallen; wat betreft zijn vrees in Kosovo opnieuw door onbekende Albanezen te worden geslagen wegens zijn geaardheid, dit geen redenen waren om aan te nemen dat hij voor zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten; omdat hij niet *in concreto* aannemelijk wist te maken dat zijn voorgehouden socio-economische problemen in Kosovo gelinkt waren aan zijn origine als Roma of zijn geaardheid en als dusdanig een link zouden hebben met het Vluchtelingenverdrag; en omdat uit zijn verklaringen en die van zijn familie bleek dat hij op verschillende manieren hulp kreeg om zich te integreren na zijn terugkeer uit Europa en zijn problemen om huisvesting en werk te vinden van louter socio-economische aard waren en bijgevolg niet ressorteerden onder het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.5. In het kader van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar het feit dat hij in Kosovo niet aanvaard zou worden en problemen zou kennen omwille van zijn homoseksuele geaardheid, alsook verwijst hij opnieuw naar het feit dat hij gepest werd door Albanezen en hij enkele keren geslagen werd (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vragen 16 en 19). Verzoeker vervolgt dat er Albanezen waren in het asielcentrum in Duitsland die zijn zus en hemzelf wilden verkrachten. Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij sinds april 2021 een relatie heeft met een man en dat hij hier met hem wil leven (*ibid.*, vragen 16, 18 en 20).

Hoewel verzoeker aangeeft dat hij bewijzen heeft op zijn gsm van zijn relatie, laat hij na om deze voor te leggen.

2.3.6. Verzoekers huidig volgend verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat verzoeker, wat betreft zijn homoseksuele geaardheid, door zijn directe omgeving werd gesteund en een duurzaam netwerk had in Kosovo waar hij bij problemen op kon terugvallen; wat betreft zijn vrees in Kosovo opnieuw door onbekende Albanezen te worden geslagen wegens zijn geaardheid, geen redenen waren om aan te nemen dat hij voor zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten; omdat hij niet *in concreto* aannemelijk wist te maken dat zijn voorgehouden socio-economische problemen in Kosovo gelinkt waren aan zijn origine als Roma of zijn geaardheid en als dusdanig een link zouden hebben met het Vluchtelingenverdrag; en omdat uit zijn verklaringen en die van zijn familie bleek dat hij op verschillende manieren hulp kreeg om zich te integreren na zijn terugkeer uit Europa en zijn problemen om huisvesting en werk te vinden van louter socio-economische aard waren en bijgevolg niet ressorteerden onder het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming; (ii) verzoeker thans louter herhaalt dat hij in Kosovo niet aanvaard zou worden en problemen zou kennen omwille van zijn homoseksuele geaardheid zonder een nieuw licht te werpen op deze zaken die reeds in het kader van zijn vorig verzoek werden beoordeeld; (iii) de eventuele problemen die verzoeker in Duitsland zou hebben gekend, hieraan geen afbreuk doen; (iv) het feit dat verzoeker momenteel een relatie heeft evenmin de vaststellingen gedaan in het kader van zijn eerste verzoek wijzigt en het feit dat hij met zijn huidige partner een leven wil opbouwen niet onder het toepassingsgebied valt van het Vluchtelingenverdrag of subsidiaire bescherming; (v) een beslissing tot erkenning van vluchteling of toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van familiebanden in België en verzoeker zich in dit verband tot de bevoegde overheidsinstanties dient te wenden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij om onderstaande redenen evenwel geheel in gebreke blijft.

2.3.9.1 Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij van mening is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van voormeld artikel. Verzoeker meent dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de "*redelijke termijn*", het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 10 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het

overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Aangezien de termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoeker evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar hij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.2. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat er “*een recht*” is van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud, dat de uitzonderingen uit artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid omvatten van de commissaris-generaal om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud en de commissaris-generaal bijgevolg zijn beslissing hieromtrent moet motiveren en *in casu* moet worden vastgesteld dat dit niet is gebeurd, merkt de Raad het volgende op. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 28 mei 2021). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort, zoals verzoeker ook zelf aanmerkt in zijn verzoekschrift. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige volgend verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu hij ook in zijn verzoekschrift blijft volharden in zijn verklaringen als deze die hij heeft toegelicht tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 mei 2021.

2.3.9.3. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift voorts nog dat hij geen toekomst heeft in Kosovo, dat hij er niemand kent, hij niet kan terugvallen op een sociaal netwerk en geen binding heeft met Kosovo nu hij langdurig in België heeft verbleven, te meer gelet op zijn problemen die hij reeds eerder had in Kosovo na zijn terugkeer uit Duitsland. Verzoeker benadrukt tevens dat hij Rom is van origine en dat personen uit deze groep zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en dat zij op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Bovendien is hij homoseksueel, waardoor hij ook omwille van zijn geaardheid discriminatie moet vrezen. Verzoeker vreest hierdoor terecht te komen in een staat van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Verzoeker stelt dat, doordat hij niet zal kunnen terugvallen op een sociaal netwerk in Kosovo, hij verplicht zal zijn beroep te doen op de Kosovaarse autoriteiten om te voorzien in zijn (basis)behoeften, doch deze noodzakelijke ondersteuning ontbreekt. Hij vervolgt dat het feit dat hij blijft vasthouden aan zijn eerdere asielmotieven er net op wijst dat hij consistent is en dat zijn motieven oprecht zijn. Verzoeker hekelt nog dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd en er een mogelijkheid moet bestaan om een eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen door nieuwe verklaringen die hij aflegt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, en waarbij de staat niet wil of kan beschermen, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte echter geenszins *in concreto* aannemelijk dat dit in zijn situatie, voor hem en zijn familie, het geval is. Immers, in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij ooit naar werk heeft gezocht, dat bovendien uit zijn verklaringen en deze van zijn familieleden volgde dat zij wel degelijk op verschillende manieren hulp hebben gekregen om zich te integreren na hun terugkeer uit Europa en zijn problemen om huisvesting en werk te vinden van louter socio-economische aard waren en bijgevolg niet ressorteerden onder het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verder werd geoordeeld dat hij niet *in concreto* aannemelijk wist te maken dat zijn voorgehouden socio-economische problemen in Kosovo gelinkt waren aan zijn origine als Roma of zijn geaardheid als homoseksueel en als dusdanig een link zouden hebben met het Vluchtelingenverdrag.

In dit verband wordt herhaald dat het onderzoek van de Raad zich *in casu* beperkt tot het nagaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het volharden in zijn eerder uiteengezette vluchtmotieven om de vaststellingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in een ander licht te plaatsen.

Met het betoog in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot algemene en blote beweringen, doch maakt hij niet met concrete en overtuigende elementen aannemelijk dat het hem in Kosovo omwille van zijn origine en/of zijn geaardheid onmogelijk zou worden gemaakt om in zijn basisbehoeften te voorzien. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoeker evenmin aangetoond of aannemelijk gemaakt. Ook de argumentatie dat verzoeker in Duitsland is geboren en grotendeels buiten Kosovo verbleef, kan niet volstaan om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk zou zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Kosovo zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Uit niets blijkt bijgevolg dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Kosovo in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen door zijn "*persoonlijke*", dan wel "*algemene situatie*" zoals hij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

Ook met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet kan terugvallen op een sociaal netwerk, komt verzoeker niet verder dan het uiten van blote en algemene beweringen waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming waaruit blijkt dat hij, wat betreft zijn homoseksuele geaardheid, door zijn directe omgeving werd gesteund en wel degelijk een duurzaam netwerk had in Kosovo waar hij bij problemen op kon terugvallen, alsook uit zijn verklaringen en die van zijn familie bleek dat hij op verschillende manieren hulp kreeg om zich te integreren na zijn terugkeer uit Europa.

Dat verzoeker geen binding heeft met zijn land van herkomst, dat hij meent er geen toekomst te hebben omdat hij er niemand kent en niet weet hoe hij daar moet leven, zijn geen elementen die verband houden met één van de criteria omschreven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en kan

bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolgung' in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin volstaan deze elementen om te gewagen van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.9.4. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (*supra*). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET